

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. C.**, nar. X,
státní příslušností X
bytem v ČR: X

zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem
Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. OAM-573/ZA-ZA11-K01-2021, takto:

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť má za prokázané, že v Moldavsku v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo a jde o nedemokratickou zemi. Žalobce se v případě svého návratu do Moldavska reálně obává o svůj vlastní život, protože země je fakticky na pokraji občanské války. Žalobce je tak přesvědčen oproti závěrům žalovaného, že jeho návratem do Moldavska by byl ohrožen jeho život a splňuje tak přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
3. Následně žalobce upozornil na to, že Moldavsku s ohledem na špatnou bezpečnostní situaci a závažné porušování lidských práv nelze označit za bezpečnou zemi původu.
4. Žalovaný podle názoru žalobce s ohledem na shora uvedné porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a neopatřil si ani dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu.
5. Závěrem podané žaloby tak žalobci navrhli zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil a uvedl, že při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
7. Dále žalovaný uvedl, že Česká republika v současné době považuje Moldavskou republiku za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70 pak žalovaný konstatoval, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž uzavřel, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemen tvrzení jmenovaný v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál.
8. Žalovaný dále nezpochybnil, že v Moldavsku existuje obecně vysoká míra diskriminace, avšak současně konstatoval, že v případě žalobce jeho problémy se soukromými osobami rozhodně nedosáhly takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V případě jakýchkoli problémů má žalobce možnost využít ochrany příslušných orgánů v zemi původu. Žalobce ovšem všech prostředků ochrany podle moldavského právního řádu nevyužil s odkazem na nedůvěru v policii, k čemuž ovšem žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

9. Ohledně žalobcem zmíněné X žalovaný odkázal na svoje hodnocení uvedené na stranách 3 – 7 napadeného rozhodnutí a na ustálenou soudní judikaturu reprezentovanou kupř. rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2011, č.j. 7 A 754/2000-28.
10. Žalovaný rovněž poukázal na zjevnou účelovost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť tak žalobce učinil až po 25 měsících svého pobytu na území České republiky proto, aby si tímto způsobem legalizoval pobytu na území České republiky. Žalobce rovněž podle žalovaného neuvedl žádné důvody, pro které by se nemohl vrátit do země původu, aby si legalizoval pobyt na území České republiky. Žalovaný následně uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že v jeho případě nelze Moldávii za bezpečnou zemi považovat.
11. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nejdříve s rozhodnutím bez jednání nesouhlasil, avšak po nařízení jednání vyjádřil s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval jednání za nezbytné, a proto je s ohledem na změněné stanovisko žalobce odvolal a přistoupil k rozhodnutí bez jednání.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
14. Žalobce podal dne 6. 8. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 8. 2021 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, když mimo jiné uvedl, že je narozen X, narodil se ve městě X, v Moldavsku, je státním příslušníkem X a nikdy nebyl členem politické strany. Dále žalobce uvedl, že je sice ženatý, ale s manželkou nežije ani neví, kde se nachází. Má dvě děti, které jsou v současné době v Moldavsku. Poslední místo bydliště ve vlasti měl žalobce ve vsi X u města X. Do České republiky přicestoval dne 31. 7. 2019 autobusem přes Maďarsko. Dále žalobce uvedl, že předtím nepobýval v žádném ze států Evropské unie. Nemá udělena žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech a v České republice ani v jiných státech nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke svému zdravotnímu stavu se vyjádřil tak, že je zdravý, nebere žádné léky a s ničím se neléčí. K důvodům podané žádosti uvedl, že má v zemi původu problémy, protože je X. Hrozí mu tam nebezpečí a vyhrožovali mu tam smrtí.
15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 16. 8. 2021 za účasti tlumočnicka ruského jazyka žalobce dále uvedl, že mu v minulosti bylo uděleno správní vyhoštění z důvodu nelegální práce. Do České republiky přicestoval na základě biometrického cestovního dokladu a následně zde pobýval nelegálně. Původně plánoval pracovat zde tři měsíce a pak se vrátit, avšak za první měsíc práce nedostal zaplacení a neměl tak prostředky ani na cestu domů ani na zařízení povolení. O mezinárodní ochranu s takovým časovým odstupem žádá proto, že nevěděl, jak to zde funguje, kam se má obrátit a jak postupovat. Upřesnil, že legalizace pobytu je rovněž důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krom toho měl v zemi původu problémy pro X, které započaly zhruba před devíti lety a rok poté, kdy se

přestal stýkat s manželkou. Byl ponižován, několikrát jej zbili. Necítí se proto v zemi původu bezpečně a není tam žádná ochrana, kdy ti lidé dostanou maximálně pokutu od policie a to je vše. Všichni se mu tam pořád smějí, nemůže jít do obchodu, protože na něj lidé koukají a prodavačky po něm dezinfikují vše, čeho se dotkl. Jednou k němu přišel člověk s tím, že slyšel, že je X a hned jej začal bít. Následující dne to věděla půlka města. Nemohl jít ven z bytu ani na procházku, protože se mu smáli. Dvakrát se kvůli tomu obrátil na policii, ale když se dozvěděli, že jsem X, tak to zamítli. Policie v Moldavsku nefunguje, a pokud člověk nemá peníze, nedojde k vyšetřování. Dvakrát si stěžoval, ale žádné potvrzení o podání stížnosti nemá. Na postup policie si nestěžoval ani se neobrátil na jiné orgány v zemi původu. Proč vycestoval až v roce 2019, když jeho problémy začaly již před devíti lety, vysvětlil tím, že do té doby jezdil do vzdálených vesnic v Rusku vždy na tři měsíce za prací, ke které nebylo třeba žádné povolení. V Moldavsku vždy zůstal měsíc či měsíc a půl a většinu času byl v Rusku. Živil se zednickými a stavebními pracemi i svářením, ale vše za málo peněz. Vždy po návratu do Moldavska měl problémy a v případě návratu se bojí, že bude ohrožen na životě.

16. Z protokolu o výsledku žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 19. března 2021, č.j. KRPA-69269-9/ČJ-2021-000022-SV, se podává, že žalobce k dotazům tamního správního orgánu mimo jiné negoval jakoukoli překážku, které by mu bránila ve vycestování z území České republiky. Uvedl také výslovně, že mu v Moldávii nic nehrozí a že je to pro něj bezpečná země.
17. Z výsledků lustrace v cizineckém informačním systému se podává, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 3. 2021, č. j. KRPA-69269-11/ČJ-2021-000022-SV, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 3 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
18. Z písemného materiálu Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 28. 7. 2021 označeného jako „Moldavsko, hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ (stav: červenec 2021) se mimo jiné podává, že Moldavsko splňuje s výjimkou separatistického regionu Podněstří základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu.
19. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný předvolal žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 9. 2021 se ovšem podává, že žalobce se k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil.
20. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. S napadeným rozhodnutím byl pak žalobce seznámen v ruském jazyce dne 27. 10. 2021 a stejného dne žalobce převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, jak se podává z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 27. 10. 2021, čímž napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
22. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu: „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
23. Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu stanoví: „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
24. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
25. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
26. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu: „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
27. Kromě zcela obecných námitek týkajících se porušení jednotlivých zákonných ustanovení žalobce v podané žalobě namítal, že katastrofální ekonomická situace v Moldavsku a špatná bezpečnostní situace v této zemi svědčí tomu, že návratem žalobce do země původu by byl ohrožen jeho život, čímž jsou naplněny přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
28. Zdejší soud předně podotýká, že předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, jelikož dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Zákon o azylu v případě zjevně nedůvodných žádostí dle ustanovení § 16 zákona o azylu

- počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a ustanovení § 2 odst. 1 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Seznam takových zemí poté obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“).
29. Aby mohl žalovaný aplikovat ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle ustanovení § 2 bodu 15 vyhlášky považuje Česká republika Moldavsko s výjimkou Podněstří za bezpečnou zemi původu.
30. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace v Moldavsku opatřil i další podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Konkrétně vycházel z písemného materiálu Ministerstva vnitra České republiky Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 28. 7. 2021. Na základě zjištění z uvedených podkladů pak žalovaný dospěl k závěru, že Moldavsko s výjimkou Podněstří bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí bezpečnou zemí původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje.
31. V této souvislosti dále považuje zdejší soud za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, na který v napadeném rozhodnutí odkázal i žalovaný, a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ustanovení § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“* (Obdobně též např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 328/2020-27 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 4 Azs 81/2021-45.) Jelikož žalobce v rámci předchozího řízení netvrdil, že by pocházel z Podněstří nebo že by v Podněstří pobýval, a tato skutečnost nevyšla v řízení ani nijak jinak najevo, bylo na žalobci, aby prokázal, že ve vztahu k němu není Moldavsko bezpečnou zemí původu.
32. Žalobce v průběhu řízení o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl problémy s blíže neustanovenými osobami pro X. Zdejší soud k tomu podotýká, že původci pronásledování nebo vážné újmy mohou jistě být i soukromé osoby, jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57. Nicméně v takovém případě se žadatel o mezinárodní ochranu musí v zásadě vždy nejprve obrátit s žádostí o pomoc na orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny nebo ochotny účinnou ochranu poskytnout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 Azs 190/2020-34). V případě bezpečných zemí původu poté platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany

- (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 5 Azs 138/2021-16, bod 14).
33. Žalobce přitom v rámci řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádný relevantní a konkrétní důvod, proč by příslušné orgány vůbec nebyly schopny či ochotny poskytnout mu účinnou ochranu. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze zpochybnil možnost obrátit se na takové orgány s odkazem na předchozí negativní zkušenost a nedůvěru v moldavskou policii s tím, že na jiné ani kontrolní orgány se neobracel. Poměrně obecné tvrzení ohledně nedůvěry v činnost orgánů v zemi původu však dle zdejšího soudu nemůže být bez dalšího relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu a pro případnou rezignaci na její využití (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015-49, bod 11, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 8 Azs 211/2020-107, bod 18). Kromě toho je lze v případě žalobce mít též za účelové s ohledem na jeho výpověď v procesním postavení účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 19. března 2021 pod č.j. KRPA-69269-9/ČJ-2021-000022-SV, kdy výslovně existenci jakéhokoli nebezpečí v zemi původu popřel a uvedl, že Moldavská republika je pro něj bezpečnou zemí.
34. Kromě toho je z pohledu soudu rovněž zaznamenáníhodné, že v rámci žalobní argumentace žalobce svoje problémy v zemi původu a obavy z návratu již nijak nespojuje se X uváděnou ve správním řízení, nýbrž s celkovou ekonomickou a bezpečností situací v Moldavské republice, kteroužto ovšem popisuje toliko obecně bez jakékoli konkrétní vazby na osobu na žalobce a jeho poměry. Tato okolnost rovněž mimo jiné snižuje věrohodnost žalobcem původně uváděných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu.
35. S ohledem na výše uvedené tak zdejší soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce zcela jistě ještě nevyčerpal všechny možnosti ochrany příslušných orgánů v zemi původu, pročez původní tvrzení žalobce ohledně obav z násilí vůči němu z důvodu X či aktuální obecné tvrzení ohledně bezpečnostní a ekonomické situace nemůže vést k závěru, že Moldavsko není možné ve vztahu k žalobci považovat za bezpečnou zemi původu. Zdejší soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
36. Dále je třeba uvést, že v případě existence důvodů pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu správní orgán v souladu s ustanovením § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzuje důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 a 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu, stejně jako neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Nedůvodnou tak je i obecná námitka žalobce, že jím tvrzené problémy či obavy splňují podmínky přinejmenším pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. K hodnocení splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle jednotlivých ustanovení § 12 až 14b zákona o azylu totiž v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu vůbec nedochází (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 Azs 65/2021-32, bod 8).

37. Ke zcela obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení zdejší soud už pouze závěrem uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je odpovídající jeho výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného zdejší soud neshledal chybným. Stejně tak má zdejší soud za to, že žalovaný řádně zjistil stav věci a přihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Napadené rozhodnutí zdejší soud neshledal ani nepřezkoumatelným.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. května 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce